

Benyáts Balázs: az NB I/B-ből is válogatott tudtam lenni!

2016-06-04

Benyáts Balázs a klubhűség egyik példaképe. Fotó: JochaPress

Manapság már egyre értelmetlenebb dolog klubhűségről és hasonlóan „elavult” dolgokról beszélni, amikor a kézilabda klubokban évente minimum 3-4, de olykor sokkal több játékos is elmegy, hogy legalább annyi érkezzen a távozók helyére.

De hogy a számomra legsokkolóbb adatot idézzem, ráadásul egy másik sportágból, a labdarúgók világából, leírnám: vagy 3-4 éve a Vasas NB II-ben szereplő csapatának a téli holszezonban 48 „profi” játékosa volt, akik valamennyien szerződésben álltak a klubbal. Ekkor elküldték a felét, de azért jöttek is elég rendszeresen...

Szóval a „rég, szép időkben” ez egészen másként ment. Ezt az állítást támasztja alá a

debreceniek egykori kiválóságának, **Benyáts Baláznak**(68) az esete is. Ő történetesen 1962-ben kezdett el „kézizni” a Debreceni Dózsában és ott is fejezte be akkor, amikor a klub megszűnt: 1997/98-ban. Akkor éppen edzőként szolgálta egyetlen klubját, tehát minimum 35 évig kitartott, pedig közben adódott volna számára is néhány lehetőség a klubcserére. Debrecen, Pallagon lévő, egykori professzori, mára megosztott lakásában, alig két kilométernyire a nyüzsgő nagyváros zajától, irigylésre méltóan csendes környezetben beszélgethettünk.

„1969-ben jutottunk fel az NB I-be és ettől kezdve egészen a klub sajnálatos megszűnéséig folyamatos volt a tagságom. Előbb játékosként, majd egészen a megszűnésig edzőként szolgáltam az egyesületet. Mondhatom, utolsó mohikánként kitartottam, rajtam kívül még **Süvöltős Misi** volt ott az elnökség tagjaként a régiek közül. A végén már pénz nélkül maradtunk és a lelket sem lehet egy idő után üres bukszával szolgálni.”

– **Azért túl gyorsan és túl nagy ugrásokkal haladunk előre, hiszen még a kezdetekről nem is esett szó, a befejezésről már viszont igen. Hogyan tévedt éppen a kézilabdázás világába?**

„Ez tényleg egy érdekes történet. Akkoriban nem volt ennyi féle választási lehetőség, mint mostanság. Megvoltak a körzetek, én például kezdtem az Eötvös utcában, a következő évben a Calvin téren folytattam, majd a Fűvészkert és végül a Péterfia iskola következett, ahol összeakadtunk egy remek testnevelés-rajz szakos tanárral, egy **Pál Nagy Balázs** nevű pedagógussal. Ő sajnos már nem él, Hajdúböszörményben alkotott festőművészként, aki lelkes kézilabdás volt. Nála játszottunk és az ő révén kijutottunk a Dózsa meccseire is, amelyekre akkor még a Fő utcán került sor. Ezután már tudtam, hova kell mennem. Vasárnap édesanyám mindig elküldött a templomba – mi lutheránusok vagyunk, Besztercebányáról származik a család – képfestő mesterek voltak a felmenőim. Szóval ragyogó férfi és női meccsek voltak, a nők a Debreceni Petőfi színeiben bajnokok is voltak, később átkerültek a Dózsához. Hazafelé pedig szorgalmasan olvasgattam a bibliát, mert édesanyám mindig kikérdezte az adott napra szóló szentírási részeket.”

– **Mikor jött a következő korszak, a minőségi ugrás?**

„Nyolcadikos voltam, amikor eljött a Péterfia iskolába egy **Rácz László** nevű edző, aki az egész csapatot elvitte a Dózsába. Ez 1962-ben történt. Azért is vitt el mindenkit, nehogy a városban több helyen is működő konkurenciához kerüljünk. A teljességhez az is hozzá tartozik, hogy egy néhány hónapos kanyar nálam is bejött, méghozzá a jégkorong révén. Ezt a sportágot **Oltványi Ottó**, az MTI akkori helyi tudósítója alapította meg a városban.

Emlékszem, egyszer elmentünk Sopronba valami meccs reményében – a kapus szerelésemet két kofferban fért csak el -, de nem használhattam, mert reggelre elolvadt a jég...”

– Ez a kanyar miként fejeződött be?

„Eljött egyszer a szüleimhez **Molnár Tibor**, a Dózsa akkori ügyvezetője, aki kerek-perec felszólított, hagyjam abba ezt a hülyeséget! Ő tudja, hogy én nagyon tehetséges vagyok és garantálja, hogy sokra is viszem a kézilabdázásban. Ma már persze tudom, hogy neki volt igaza, hiszen elég szép pályát futottam meg annak ellenére is, hogy a vidékiek egyértelműen hátrányban voltak a válogatott keretek összeállításánál.”

– Ön mikor került először képbe a válogatottaknál?

„Szép lassan araszolgattam felfelé. Az ifjúsági-, junior és a felnőtt B- válogatottban az FTC egykori kapusával, **Kende Györggyel** és **Kovács Lászlóval** készülhettem, a felnőtt korba lépve pedig előbb a klubedzőmet, **Ökrös Istvánt** említeném, akitől különösen sokat tanulhattam. Ráadásul ő inspirált arra is, hogy jelentkezsek a Testnevelési Főiskolára, ahova 1971-ben fel is vettek.”

– Ez egyben azt is jelentette, hogy amíg megszerezte a tanári diplomát, a TF csapatában kellett játszania.

“Másodvonalbeli játékom ellenére **Faludi Mihály** 1973-ban beválogatott és 21 alkalommal játszhattam is a legjobbak között. Egy izlandi játékosal volt szerencsétlen ütközést a jobb könyököm bánt – azután már csak a klubomban szerepeltem.”

– Megint átugrottunk néhány évet. A Dózsában mikor került először pályára?

„Régen nem volt ennyi korosztályos csapat. +A tehetségesebb fiatalok ott növekedtek a nagyok árnyékában. Én is ott ugrabugráltam, leginkább a beálló posztján “vetődgettem” befele. Egy alkalommal túl sok sérültjük volt a felnőtteknek és akkor szólt nekem **dr. Földesi Béla**, hogy jöjjen ki vasárnap a GÖCS (Debreceni Gördülőcsapágygyár) pályára, ahol történetesen a Ferencváros volt az ellenfelünk. Ez még az érettségít megelőzően történt, 1966-ban.”

– Meddig maradt a beálló posztján?

„Amíg meg nem nőtem. Ez az egyik nyáron olyan hirtelen változásként jelentkezett, amire

senki nem gondolt. Az osztályban a tízedik voltam tavasszal, ősszel pedig az egyik legmagasabb. De nekem addig sem volt gondom, mivel Suvöltőssel együtt érkeztünk, vele pedig szempillantásokból is megértettük egymást. Az 1946-49 közötti évfolyamokból különösen tehetséges játékosok kerültek ki, így mi ahogy felkerültünk a felnőttek közé, onnan kezdve állandóan a 6-7. helyen végeztünk. Minden hazai meccsünket megnyertük, idegenben viszont ez csak véletlenül sikerülhetett, elsősorban a speciális játékvezetői felfogás miatt.”

– Mi hozta meg az a minőségi ugrást, amely révén a Dózsa mégis országos első tudott lenni?

A románok elleni búcsúmeccsén is bemutatta az egyedülálló specialitását, az elhajlós szabaddobást, melyből nagyon sok gólt szerzett, akár időn túl is csapatának

FOTÓ: IKLÓDY JÁNOS

„Ökrös Pistával még együtt is játszottunk, majd átvette a csapat edzéseit és hozott egy újfajta, modern szemléletet is magával. A Molnár Tibor-féle klubvezetés elismerte, hogy mi jók vagyunk, de szerintük kellett közénk hozni egy-két, komoly erősítést jelentő játékost. Így került hozzánk a Honvédból **Varga István**, a kitűnő átlövő és a villámlábú balszélső, **Sárközi „Pocsolya” László** is. A klub legnagyobb sikereiből én sajnos nem kaptam részt, mivel azokban az években a TF-csapatában kellett szerepelnem. Játékomról elárul valamennyit, hogy az NB I/B-ből is beválogatott Faludi Mihály.”

(MKSZ/JochaPress – folytatása következik)

Benyáts Balázs: Büszke vagyok a szövetség ezüstjelméjére! (2. rész)

2016-06-05

A klubhűség egyik példaképével, a debreceni kézilabdázó Benyáts Balázs-zsal volt beszélgetés első részében addig jutottunk el, hogy Benyátsot a TFSE NB I/B-s csapatából válogatta be Faludi Mihály szövetségi kapitány.

– Emlékszik az első, válogatottbeli meccsére?

„Hogyne emlékeznék, sajnos huszonegynél meg kellett állnom. Svájc ellen kezdtem, de hamar jó hírem ment, mert a következőkben például Ózdon volt egy nemzetközi torna, ahol a csehszlovákok már emberfogással követtek. Persze, hogy sajnáltam a Dózsa legszebb éveinek elvesztését, de úgy érzem, a testnevelő tanári diploma megszerzésével sokkal többet nyertem, mint vesztettem.”

– A pályafutása legszebb éveit a TF-en töltötte...

„Eleinte nagyon jó csapatunk volt, de egy törés teljesen hazavágott bennünket. Hatalmas csalással megverettek minket a Dunakeszivel, akiket akkor minden áron be akartak vinni az NB I-be és ez meg is történt. A TF viszont innen kezdve egyre lejjebb ment, a végén már az

NB II-ben is a kiesés ellen játszottunk **Mocsai Lajossal** és a többiekkel. Én tettem a dolgomat, de különösebben nem izgultam, mivel már két évvel a végzés előtt szerződésben álltam a Dózsával, ahol visszavártak.”

– Milyen körülmények közé került vissza, Debrecenbe?

„1976-ban jöttem haza, a sportiskolánál azonnal szerződést kaptam, de ekkor még javában játszottam a Dózsában is. A gondok akkor kezdődtek, amikor az aktuális elnök kijelentette: sokba kerül ez a csapat! Nem kell minden áron a legelső között csatáznunk! Ettől kezdve alább hagyott a szponzoráció, döntetlent játszottunk itthon a Tatabányával, ami korábban nem fordulhatott elő. A tendenciát látva rájöttem, azért nem edzek naponta kétszer, olykor háromszor is, hogy ne kelljen győzni. Ez 1979-ben történt, amikor bejelentettem a visszavonulásomat.”

– Ebbe könnyen beletörődött a klubvezetés?

„Egyáltalán nem, sőt! Meg is fenyegettek azzal, hogy bárhova megyek a megyében, mindenhol tönkretesznek! Tiszavasvárral komolyan tárgyaltam, amikor egy kassai gyerektornáról hazatérőben a benzinkutas gratulációval fogadott, mondván: én lettem a csapat másodedzője. Számomra természetes módon, itt is maradtam. Miután **Berekméri Lajos** bácsi meghalt, átvettem az első csapat felkészítését. Az öregebbek szép lassan kifutottak, a fiataloknak pedig másféle gondjaik támadtak. Így is felnőttek komoly játékosok a kezünk alatt. Más ne mondjak, **dr. Hoffmann László és Bíró Imre**, a két válogatott kapus tőlünk került a felszínre, de említhetném **Péter Jánost** vagy **Kasku Lászlót** is. Másfél évig minden reggel hatkor tartottuk az edzéseket. A Bokros-csomag is betett nekünk, míg végül 1997-ben szép lassan kihalt a Dózsa.”

Bíró Imre, egykori válogatott kapuvédő

– Ön persze nem távolodott el a kézilabdázástól...

„Természetesen nem. Az NB I/B-ben érdekelt MEDICOR SE-hez igazoltam, tanítottam a Tanítóképzőben és az Orvostudományi Egyetemen is. Nagy élményt jelentettek azok az évek, amelyeket megélhettem az Orvosegyetemen megalakított „Medicus SE” együttese mellett. Ez a tizenhárom év a pályafutásom legszebb emlékei közé tartozik. elsősorban azért, mert ott rendkívül kedves, okos lányok alkották a mindenkori csapatot, akikre persze a vizsgaidőszakban gyakorlatilag alig lehetett ráismerni, annyira visszaestek, illetve el is tűntek. Náluk ezt természetesen el kellett fogadni, mert a diplomájukat és a jövőjüket tartották elsődlegesnek.”

– Ezek a hölgyek a megyében és legfeljebb az NB II-ben szerepeltek. Feltehetően azért

komolyabb sikerekre is vágyott?

„A lehetőség adott volt, hiszen Debrecenben és környékén folyamatosan felszínre kerülnek olyan fiatalok, akiket azután leginkább elvisznek innen, hiszen a jelenleg működő, egyetlen férfi szakosztály a DEAC-é, amely az NB II-ben szerepel. Nagyra törő tervekben sosem volt hiány, de reálisan is előbbre tarthatna a város. Ezt kellett volna szolgálnia a 2002-ben megalakított DKSE-nek (Debreceni Kézilabda SE), melyet **Puskás László és Csonka Tibor** barátaimmal hívtunk életre. Komoly igény volt erre a felnőtt csapatra, mivel a sportiskolából folyamatosan kérték: csináljunk valamit, mert a kiöregedő tehetségeknek nincs hova igazolniuk. Ám az új klub vezetése sajnos, teljesen elrugaszkodott a realitások talajáról. Mást ne mondjak, nyíltan hangoztatták, hogy öt éven belül „verjük a Barcelonát”. Ezzel szemben a teljes felhígulás esete állt elő. Mindenféle másod-harmadrendű külföldiek tűntek fel a csapatban, aminek a vége a totális lepusztulás lett és végül a törvényszerű csőd, a bezárás. Ez a próbálkozás hat évet vitt el a helyi kézilabdázás életéből.”

– Közben Önt is elérte egy nem várt esemény.

„Máról holnapra adódott, hogy nem tudtam felállni. Irány a kórház, ahol az MRI vizsgálatot követően közölték, két lehetőségem van: vagy még éjszaka, vagy hajnalban meg kell operáljanak. A műtét alapvetően jól sikerült, bár azért még két évvel később is gondot okozott a zokni felhúzása.”

– Az utóbbi hat esztendőben már kívülről, de mégis közelről figyeli a sportág eseményeit. Hogyan látja a jelent és a jövőt?

„Meggyőződésem, hogy a külföldiek inváziója rosszat tesz a magyar kézilabdázásnak. Amikor azt hallom, hogy a déli megyékben már a serdülőknél is szerb gyerekeket igazolnak, akkor széttárom a karomat. Ez ugyanis azt is jelenti, hogy minden korosztályban kifelé szorulnak a hazai játékosok. *Megmondom őszintén, én már ezekben az akadémiákban sem bízom.* Veszprémben már hány éve nevelik a fiatalokat? Feladják őket, azután egy sem érkezik meg az élvonalba. Legyünk őszinték: nemzetközi szinten az utolsó, valóban komoly átlövő Kovács Péter volt!”

Kovács Péter óta nincs világszínvonalú átlövők

– Túl közeli a történet, s alighanem ezt is meg kell kérdezni: Mi a véleménye a Veszprém Bajnokok Ligája szerepléséről?

„Az érdemi rész az ottani szakemberek dolga. Én csak annyit mondanék, hogy az én időmben sosem örültem annak, ha a félidőben tíz góllal vezettünk. Egy ilyen nagy különbségnek mindig lehet bénító hatása. Hogy azután ott volt-e még más is, ami ezt a leblokkolást kiválthatta, abban én nem akarok találgatásokba bocsátkozni.”

– Elégedett a pályafutásával?

– Nyugodtan válaszolhatok igennel, hiszen játékosként válogatottságig vittem, edzőként pedig elsősorban a fiatalokkal foglalkoztam, számos sikert elérve. Örülök, hogy 2008-ban megnyertük az Országos Serdülő Bajnokságot, két évvel később pedig az OIK-n végeztünk a harmadik helyen. *A sportágért végzett munkámat a szövetség 2011-ben ezüstjelméremmel jutalmazta, amire kimondottan büszke vagyok!*

(MKSZ / JochaPress)